

ANNE-SOPHIE
JOUHANNEAU

Săruturi
și
Croissants

Traducere din limba engleză de
ELENA-CRISTINA BROȘTIANU

NEMIRA

CAPITOLUL 1

Alerg prin aeroport în pantalonii mei lălâi de trening, cu părul în vânt. Îmi iese în cale un copil care urlă din toate puterile, dar reușesc să-l evit printr-un *grand jeté*¹ grațios, chiar înainte să ocolesc cu o piruetă un tip care se luptă cu o valiză uriașă.

— *Faites attention!* „Ai grijă!“ strigă după mine o femeie pe care aproape o călcașem pe picior în goana mea.

Problema e că trebuie să aleg între a fi atentă sau a întârzia, iar acum chiar nu pot să iau în calcul ultima opțiune. Americanca asta care vă vorbește trebuie să fie în cel mai scurt timp tocmai în cealaltă parte a Parisului.

— Scuze! zbier, gonind prin terminalul Aeroportului „Charles de Gaulle“ cu rucsacul izbindu-mi-se de umăr.

¹ „Marea săritură“, în lb. franceză, în original, mișcare de balet clasic, o săritură prin care dansatorul pleacă de pe un picior și ajunge pe celălalt (n. tr.).

Motivul pentru care sunt în întârziere este furtuna incredibilă de azi-noapte din New York, din cauza căreia zborul meu a fost amânat, mai întâi, cu patru ore, apoi cu șase... după care n-am mai ținut socoteala, de teamă să nu leșin la gândul că o să pierd tocmai prima zi de școală.

Bine, nu chiar de școală. Pentru că școala obișnuită e floare la ureche pe lângă ce mă așteaptă pe mine aici.

Mă lovesc de un grup de copii care aproape blochează pe lățime terminalul și sunt cât pe ce să cad în nas, dar reușesc, în cele din urmă, să mă redresez într-un *pas de basque*¹. Le mulțumesc în gând mușchilor mei, care au reținut mișcarea după milioanele de ore de balet la care i-am supus...

Recunosc, nu mă gândisem vreo clipă că primele mele ore petrecute în Paris vor arăta în halul ăsta. Aveam în minte o imagine perfectă despre cum avea să se întâmple totul: coboram din avion într-o dimineată caldă și însorită, cu buclele strălucitoare unduindu-mi pe spate, perfecte chiar și după zborul de șapte ore, aruncându-mi poantele peste umăr și spunând ceva draguț într-o franceză perfectă – rezultatul lunilor de practică –, înainte să pornesc cu pași eleganți spre cea mai bună vară din viața mea: un curs intensiv de balet la prestigiosul Institut de l'Opéra de Paris, Institutul Operei din Paris. Visul suprem, nu?

În loc de toate astea, eu depășesc „cu grijă“ câțiva oameni și-mi smulg valiza de pe caruselul de bagaje, după

¹ „Salt basic“, în lb. franceză, în original, element de balet clasic: odată cu saltul de pe un picior pe altul, se efectuează o mișcare laterală și o răsucire în aer (n. tr.).

care încerc să găesc pe indicatoarele de deasupra capului meu cuvântul „taxi“. Și chiar atunci se întâmplă ceva cu adevărat incredibil.

— Mia?

Stai, ce? Cum de știe cineva cine sunt, aici, în Paris?

— Mia, tu ești?

Îmi ia câteva secunde până recunosc vocea. Mă întorc – și iat-o, rivala mea. Mă rog, dacă aș crede în asta, ea ar fi aceea.

— Uau, Audrey, ce cauți aici?

Îmi dau seama cât de stupidă e întrebarea doar după ce-mi răspunde surprinsă:

— Păi, același lucru ca și tine, bănuiesc. Când mi-am luat bilet, am rămas uimită să aflu câte zboruri spre Paris sunt în fiecare zi. Bănuiesc că am venit cu niște curse diferite, doar că ambele au fost decalate din cauza furtunii.

În orice caz, aproape că o aud întrebându-se cum naiba de am fost acceptată la unul dintre cele mai exclusiviste cursuri de balet din lume. Unul care se desfășoară doar vara. „Pentru că am muncit pe brânci“, îmi vine să spun.

N-o să mint: Audrey e una dintre cele mai bune bale-rine din New York, dar, ce să vezi, și eu sunt la același nivel. Și știi asta pentru că am tot concurat una împotriva celeilalte în toate evenimentele importante din circuitul de dans încă de când eram doar niște copii. Eu locuiesc în Westchester, lângă New York, iar Audrey în Connecticut, așadar nu am făcut aceeași școală de balet (slavă Domnului!), dar tot am văzut-o de câteva ori pe an smulgând roluri, primind premii și luându-mi-o aproape de fiecare dată înainte.

— Ai fost acceptată la Institutul Operei din Paris? mă întreabă, cu un accent perfect și ridicând o sprânceană, pentru a-și exprima suspiciunea.

Regretă că i-a scăpat asta, căci adaugă imediat:

— Adică, la ce nivel ai intrat?

Îmi dreg vocea, încercând să câștig timp. Programul e structurat pe cinci niveluri, în care studenți din întreaga lume sunt încadrați în funcție de calitățile demonstrate în filmulețul pe care l-au trimis la înscriere.

— La 4, răspund, susținându-i privirea.

Nivelul 4 e foarte bun. Am fost atât de fericită că am fost acceptată la nivelul ăsta! Sincer, m-am bucurat foarte mult doar pentru că intrasem, mai ales că tocmai fusesem respinsă la cursul de vară al ABT¹ din New York. Toată viața mea am muncit pentru a fi acceptată la un curs ca ăsta. Baletul e, de generații deja, o adevărată tradiție în familia mea sau, cel puțin, așa spune legenda – și sunt sigură că bunica mea ar fi fost foarte dezamăgită dacă n-aș fi intrat nicăieri (deși nici pe departe la fel de dezamăgită ca mine).

— Minunat! o aud pe Audrey.

Văd cum strânge mai tare mânerul valizei, singurul semn care-i trădează adevărata reacție. Da, chiar sunt suficient de bună pentru a intra la nivelul 4.

— Și tu ești la nivelul...? încep, deși știu de pe acum răspunsul.

¹ Acronim al American Ballet Theatre, Teatrul American de Balet, companie de balet clasic fondată în 1939 care susține spectacole la Metropolitan Opera House din New York (n. red.).

— Cinci, răspunde ea netulburată.

Dau din cap aprobator și mă forțez să zâmbesc. Bineînțeles. Dar e OK, serios, tehnica lui Audrey este impecabilă, chiar și eu recunosc asta.

— Vii? mă întreabă apoi brusc, pornind înaintea mea. Ar trebui să luăm un taxi împreună, n-are sens să mergem fiecare cu câte o mașină în același loc, mai adaugă, ca și cum ar fi vorbit cu un copil.

— Corect! Trebuie să recunosc că are dreptate: Dar cred că suntem totuși în cămine diferite.

Caut adresa căminului în memoria telefonului, iar Audrey o citește peste umărul meu, oftând adânc.

— Aici stau și eu. Te rog, nu-mi spune că-i pun pe toți studenții din Statele Unite în același cămin!

— Așa se pare, îi răspund în timp ce ne facem loc spre stația de taxi, fără să-mi mai ascund iritarea.

Peste o sută de fete și băieți cu vârste între 14 și 18 ani participă la cursul acesta, iar căminele sunt împrăștiate prin tot orașul. Când am primit vestea că am fost admisă și adresa unde aveam să locuiesc, am crezut că am câștigat la loteria pariziană. Acum nu mai sunt așa de sigură.

— Pe bulevardul Saint-Germain, îi spun șoferului în timp ce ne așezăm pe bancheta din spate, îmbrăcată în piele, a mașinii gri.

Până și taxiurile din Paris sunt *chic*, „șic“!

Bărbatul se încruntă la mine în oglinda retrovizoare, iar eu nu știu ce altceva să fac, așa că mă încrunt și eu la el. Habar n-am ce se întâmplă. Am senzația că gândurile îmi sunt captive într-un nor. Chiar dacă dormisem în avion,

simpla prezență a lui Audrey e de ajuns să mă scoată din joc.

O văd cum clatină din cap, apoi cum îi dă șoferului telefonul ei, pentru a-i arăta harta cu adresa căminului nostru. Îmi dau seama ce greșală de începător făcusem. Atâta căutasem informații despre orașul ăsta, încât ar fi trebuit să-mi amintesc că bulevardul Saint-Germain este unul dintre cele mai mari din Paris. Serpuieste de-a lungul lui Rive Gauche¹, acoperind aproape în întregime această parte a Parisului aflată la sud de Sena. Cum ar veni, e ca și cum i-ai spune unui taximetrist din New York că mergi pe Fifth Avenue. „Noroc că-s și eu pe-aici!” pare să spună privirea pe care mi-o aruncă Audrey.

Chiar când intrăm pe autostradă, îi sună telefonul. Mama ei o apelează pe FaceTime. N-am întâlnit-o niciodată, dar știu cine e – acum s-a retras, dar a fost prim-balerină la Balșoi Teatr² din Moscova, unde, de altfel, și-a petrecut întreaga carieră. În timp ce o ascult pe Audrey plângându-se neîncetat despre cum întârzierea zborului aproape că-i distrusese viața, îmi dau seama că nu apucasem încă să-mi anunț părinții că ajunseseam în Paris. Le trimit repede un mesaj să le spun că totul e în ordine. Tata îmi răspunde

¹ „Malul stâng“, în lb. franceză, în original, desemnează acea parte a Parisului aflată la sud de Sena care este asociată cu cartierele intelectualilor (Saint-Germain-des-Prés), artiștilor (Montparnasse), studenților (Quartier latin și Sorbonne) sau aristocraților (faubourg Saint-Germain) (n. tr.).

² Una dintre cele mai vechi și mai respectate companii de balet din lume, fondată în 1776, unde s-au format, între alții: Maia Plisețkaia, Galina Ulanova sau Vladimir Vasiliev (n. red.).

aproape instantaneu: „Mult noroc cu orientarea! Arată-le cine e șefa! Te iubesc!”

Zâmbesc și-i răspund: „O să încerc. Și eu te iubesc!”

Și... nimic de la mama. Stau și mă zgâiesc la telefon, sperând, întrebându-mă, sperând din nou. E încă supărată pe mine. Bunica era convinsă c-o să-i treacă până ajung la Paris, dar uite că nu a fost așa.

Dansul e viața mea încă de când nu eram decât un copil. Pentru mama însă, dansul era doar un hobby, ceva distractiv, o activitate extracurriculară menită să-mi ocupe sfârșiturile de săptămână. I-am tot spus că vreau să devin balerină profesionistă și că voi face tot ce-mi stă în putință pentru asta, dar ea s-a mulțumit să ridice din umeri, ca și cum era doar o toană și aveam să depășesc momentul. Din fericire, datorită tatei și bunicii materne, Joan, a avut cine să mă ducă la repetiții, să mă ajute cu toate costumele pentru spectacole și să mă îmbărbăteze în timpul evenimentelor importante. Dar relația mea cu mama a devenit foarte tensionată când am spus că mă gândesc să mă înscriu la cursul acesta.

— Dacă n-ai reușit să intri aici, în New York, de ce-ai mai încerca și la Paris? mi-a zis ea.

Tocmai primisem scrisoarea de respingere de la ABT și încercam să nu las să se vadă cât de distrusă eram. Am știut mereu cât de mare e competiția, dar m-am gândit că, după o viață în care mă dedicasem dansului, chiar aveam o șansă. Doar că mama n-a fost de aceeași părere:

— Sunt atâtea fete care-și doresc asta, pur și simplu, nu există destule locuri pentru toate, mi-a spus, tristă.

Cu durere, mi-am dat seama că are dreptate.

— Dar Parisul este cel mai mare vis al oricărei balerine aspirante, i-am răspuns eu.

Ca să fiu sinceră, la momentul respectiv, nu eram chiar de părerea asta. E drept, cursul de la Paris e cel puțin la fel de bine văzut ca acela din New York, dar eu nu visașem până atunci decât să intru la ABT și să ajung să dansez alături de compania lor într-o bună zi. Doar că visul meu nu avea să se împlinescă vara asta, iar eu nu puteam să-mi permit să accept înfrângerea. În lumea baletului, toată lumea cunoaște pe toată lumea, nu există granițe. Iar dacă reușeam în Paris, aveam să-mi găsesc drumul și către ABT în cele din urmă. Nu scapă ei așa ușor de mine, chiar dacă trebuie să traversez un ocean ca să le demonstrez de ce sunt în stare. Cel puțin, asta mi-am spus.

Mama a dat din cap:

— E ultima ta vară din liceu. Nu vrei să ți-o petreci cu prietenele, să mergeți la piscină, la filme și... mă rog, ce mai vreți voi să faceți?

— Sunt piscine și cinematografe și în Paris, să știi.

Mi-a ignorat tonul sarcastic și a continuat:

— Mia, să știi că în viață mai sunt și altele în afară de balet. Trebuie să ai și un Plan B. Toată lumea ar trebui să aibă unul, mai ales când ai doar 17 ani și alergi după un vis imposibil!

Niciodată înainte nu o mai spusese atât de clar. Un vis imposibil? Păi, mulțumesc că ai încredere în mine, mamă!

În ciuda a tot ce-mi spusese, mi-am văzut în continuare de repetițiile pentru videoul cu care voiam să aplic, analizând toate cerințele – o introducere din care să reiasă experiența și recomandările, o prezentare a fiecărei etape

esențiale, apoi un program individual de două minute. Bunica Joan m-a surprins dăruindu-mi un costum nou într-o frumoasă nuanță de gri.

— Asta e costumul tău pentru Paris, mi-a zis ea în timp ce mă duceam în camera mea să-l probez.

Îmi venea perfect și, în plus, culoarea îmi punea în evidență ochii albaștri.

— Nici măcar n-am fost acceptată, i-am spus în timp ce-mi ajustam bretelele.

Măinile au început să-mi tremure când m-am imaginat făcând *plié*-uri într-un studio parizian plin de lumină.

— Dar vei fi, a replicat bunica Joan pe un ton ferm. Cum ar putea să nu te accepte? Ai baletul în sânge!

— Mamă! a întrerupt-o atunci mama pe bunica, intrând în camera mea. A aruncat o privire sceptică la reproducerea după Degas atârnată deasupra patului meu, după care a continuat: Te rog, poți să nu-i mai spui asta? Nici măcar nu-i așa.

Bunica a oftat, apoi s-a întors spre mine:

— Ba chiar așa e. Mia, faci parte dintr-un șir lung de balerine. Mi-a făcut apoi cu ochiul: Mă crezi, nu-i așa?

Bunica Joan îmi spunea povestea asta încă de când mi-am pus primul tutu. Prima parte e cu siguranță adevărată: străbunica mea a fost franțuzoaică. La 23 de ani, a întâlnit un american în Paris, s-a îndrăgostit și s-au mutat în Statele Unite imediat după nuntă. Dar înainte de asta – și abia aici lucrurile devin un pic cam tulburi – ea făcea balet. La fel ca mama ei, ca mama mamei ei și tot așa până la război, undeva pe la sfârșitul anilor 1800, când bunica străbunicii mele se pare că fusese *danseuse étoile* – prim-balerină, cel mai înalt

și mai prestigios nivel, la Opera din Paris. Se presupune că asta se întâmpla pe când Degas crea faimoasele sale tablouri cu balerine.

Bunica insistă că Degas a pictat-o chiar pe strămoașa mea, care ar fi fost subiectul uneia dintre capodoperele sale. Lucrurile erau cam neclare totuși în această legendă a familiei noastre, iar asta o scotea pe mama din minți. Nu credea o iotă și, ori de câte ori bunica Joan începea discuția, mama era mai mult decât bucuroasă să sublinieze că, de fapt, nimeni nu știe în ce pictură apare strămoașa noastră, nici măcar numele nu i-l cunoaștem. Asta dacă într-adevăr fusese vreodată balerină. Mama nu mă lasă o secundă să uit că povestea e, cel mai probabil, inventată și că n-avem cum să știm cu siguranță care e adevărul. Nu vrea să cred în basme.

Dar eu cred.

Povestea în sine mi-e de ajuns să știu că baletul e destinul meu – cum ar fi posibil ca o istorie așa de ciudată să treacă din generație în generație dacă nu ar fi adevărată? Mai mult decât atât, a făcut mereu parte din mine, din felul în care dansez. Când sunt pe scenă, mi-o imaginez câteodată pe strămoașa mea dansând în lumina lămpilor cu gaz, în timp ce Degas își întinde vopselurile în ulei și pastelurile pe pânză și hârtie. Îmi place să cred că l-a inspirat, că a privit-o învârtindu-se într-o mare de culori și lumină.

Am purtat costumul de la bunica în videoul pentru audiție, pe care l-am filmat cu ajutorul Camillei, cea mai bună prietenă a mea de la școala de balet. Între timp, ea se hotărâse să aplice doar la cursurile de vară locale – și jura că decizia ei nu avea nimic de-a face cu faptul că nu voia să fie departe de noul ei prieten, un muzician în

devenire pe nume Pedro. Cred că mama și-ar fi dorit să am și eu un prieten, dar experiența mea într-ale întâlnirilor nu făcuse decât să-mi demonstreze că nimeni nu-mi putea face inima să bată la fel ca baletul. Mi-am strâns părul într-un coc, ca să fiu în ton cu costumul, și m-am machiat, iar două luni mai târziu eram acceptată la Institutul Operei din Paris, exact cum zisese bunica Joan.

Am închis ochii o clipă, iar când i-am redeschis, una dintre cele mai cunoscute biserici din lume se zgâia la mine.

— Notre Dame! strig către Audrey, care n-are însă nicio reacție.

Îmi lipesc fața de geam, îmbătată de atâta frumusețe, pe când cele două turnuri dispar în spatele taxiului, pentru ca structura boltită să se dezvăluie apoi în urmă, în întreaga ei măreție.

Prima mea întâlnire cu Parisul! N-am însă timp să mă bucur de moment, pentru că taxiul face la dreapta și, două minute mai târziu, intrăm pe o stradă largă pe care se învâlmășesc bicicliști, autobuze și pietoni.

— În sfârșit, zice Audrey, uitându-se pe geam.

Șoferul claxonează prelung un curier pe bicicletă, trezindu-mă de-a binelea. Biciclistul se întoarce și răspunde cu o înjurătură, bănuiesc, dar faptul că e în franceză o face să sune bine. Șoferul se mulțumește să dea doar din cap în timp ce parchează în fața unei clădiri din piatră albă de vreo șase etaje, cu ferestre mici, duble, acoperite de perdele gri, assortate – casa noastră vara asta. Căutasem adresa pe Google Street View, așa că știu exact unde mă aflu – la o aruncătură de băț de Sena și de Saint-Michel, cartierul studentesc plin de viață.

Înăuntru, pe hol, o liniște desăvârșită. Conform pliantului de admitere, camera mea ar trebui să fie la etajul 3, așa că-mi târăsc cu greu valiza pe scările în spirală, în timp ce Audrey își ia sacul și mă depășește.

— Eram sigură! aud de pe scări.

Când o ajung din urmă, stă în fața unei uși, dând din cap. Pe un bilet scris de mână văd: „Audrey Chapman & Mia Jenrow“.

Trag adânc aer în piept. Colege de cameră. Îh!

Înăuntru, două paturi cu cadru metalic de o persoană, lipite fiecare de câte un perete zugrăvit într-un bej murdar, de o parte și de alta a încăperii. Mai văd două dulapuri minuscule și un birou pe care abia dacă încape un laptop. Fereastra dă către clădirea de pe partea cealaltă a curții interioare, nelăsând să intre decât foarte puțină lumină, chiar dacă e miezul zilei. OK, nu e chiar atât de fermecător cum îmi imaginasem...

Fără o vorbă, Audrey trece pe lângă mine și ocupă patul de la fereastră. Își scoate repede haine curate, apoi se îndreaptă către baia comună. Înșfac repede un tricou în dungi și o fustă bleumarin și o urmez. Zece minute mai târziu ne întoarcem în cameră și suntem gata de plecare, când văd tubul de carton care se ițește din valiza mea. Mă opresc.

— Ce mai e? mă întreabă Audrey din ușă. Trebuie să plecăm acum dacă vrem să ajungem la timp, ne-a întârziat mult problema cu zborul.

Nu vreau să-i explic că în tubul acela e tabloul meu preferat. Îmi promisesem c-o să-l agăț pe perete imediat ce ajung în Paris. N-o să-mi ia decât un minut.

— Du-te înainte, îi zic eu în timp ce iau tubul și-l desfac. Trebuie să fac ceva.

Audrey mă privește sugestiv cu ochii ei căprui mari, încadrați de sprâncene groase, perfecte. Sunt convinsă c-o să iasă în fugă și n-o să-mi mai vorbească toată vara. În schimb, ia câteva piuneze de pe panoul de plută de deasupra biroului și își scoate pantofii.

— Hai mai repede, spune.

Sunt prea șocată ca să pot răspunde, așa că mă urc în tăcere pe pat, lângă ea. O clipă mai târziu, zâmbesc imaginii cu care mă trezesc de când mă știu: *Repetiții de balet pe o scenă*, pictura lui Edgar Degas ce înfățișează balerine acoperite de tul repetând pe scena Operei din Paris. E atât de puternică imaginea, încât aproape că pot simți tensiunea dinainte de ridicarea cortinei.

— E o superstiție de-a mea...

Audrey mă întrerupe:

— M-am prins. Eu încep întotdeauna cu partea stângă când îmi pun costumul de balet. Breteaua stângă înaintea celei drepte, îmi trag colanții mai întâi pe piciorul stâng, prima dată pantoful stâng... Nu pot să dansez dacă nu fac așa.

Rânjesc. N-am schimbat noi mai mult de două vorbe până acum, și alea reci ca gheața, dar începutul e promițător.

— E un tablou drăguț, recunoaște ea.

Cu balerinele lui Degas veghind asupra mea, aventura mea la Paris poate în sfârșit să înceapă.